

## Hópihék.

Karácsony előtti napokban körülmagasztalták az ég kárpitján trónoló mindenség Urát a lelkek, az angyalok, mennyei hárfások és szóltak Neki emígyen:

— Urunk, mindenek Atyja, üdvözlünk, imádunk Téged, Krisztusnak, a Fiúnak Atyját. Te magot hintettél az ürbe, s megteremtetted a nagy Semmiségben a Mindenség sok-sok millió változatait, csodáit. Megteremtéd parányi csillagként a Földet, rá az embereket, kiknek már elseje vétkezett parancsod ellen...

Az Ur fenséges pillantással tekintett szét az életboldogság mezején, hol az ártatlan lelkek megszámlálhatatlan milliói adták át magukat a halhatatlanság édes, örökkévaló perceinek — s így szólt:

— Most ne erről beszéljete! Hanem a Fiúról, Jézusról, ki-nek születése napját üljük. Akarom, hogy e napon ne legyen boldogtalan ember a Földön. Ne háborogjon a tenger, szüntesse hullámain, ne támadjon orkán, harmatosak legyenek a puszták, jótékony felhők takarják be a forró sivatagokat, ember, állat ne ölje egymást, a gonoszság odujába térjen, a hitványság tűnjék el.

— Bölcs és hatalmas vagy nagy Urunk, Istenünk! — énekelte az angyalok fényes kara.

Az ének után megpihent az Ur s ismét megszólalt:

— Azt akarom, hogy a Földön, hol az emberekért sokat szenvedett, megholt és feltámadott, e napon megváltás legyen. Cserélődjenek ki a lelkek, ne legyen egy se közülök gonosz. A *szeretet* hatalma öleljen át mindenkit, szegényt és gazdagot egyaránt. Ne is legyen szegény és gazdag, minden szív olvadjon fel a *szeretet* végtelen, megbocsátó erejében. Történjék pedig az Fiam születésének emlékére az egész Földön.

Az Ur akarata szent. Azonnal indultak is a Föld minden részére az ég angyalai, futárjai, hogy az isteni parancsot teljesítsék. Elszárnnyaltak a forró vidékekre s elfújták a Nap tikasztó hevét, a tengerekre, hol megállították a vad viharokat, a bányák mélyére, hol feltartóztatták a föld emberpusztító rejtelmét, a jég és hideg világába, hová tűrhető hőmérsékletet varázsoltak. Eljutottak mindenhová az Ur angyalai: a földekre, a műhelyekbe, gyárakba, hivatalokba, az iskolákba, a kórházakba, az ügyefogyottak, a szerencsétlenek házaiba s mindenhová elhintették aznapra a boldogság csillogó gyémántköveit. A lelkek megpihentek, a szívek megnyugodtak. Minden földi teremtettt lélekben tanyát ütött a boldogság, a szeretet...

Krisztus Urunk ott ült Atyjának, az Urnak jobboldalán. A Földről zsolozsma hangzott az ég felé. Az Ur Jézus szemeiből a boldogság könnyei peregtek alá, melyek ragyogó csillagokká válva lebegtek a Föld fölött. Ajkán egy szó hallatszott:



## — SZERETET.

A szellők tovább röpítették a krisztusi szót, s az egész Földet betölté karácsony napján az isteni szeretet.

De im, mi történik. Az égi boldogságmezőnek pereméről felkel egy őszszakállú, fehérpalástú lenge alak s az Ur felé közeledik.

— Uram, — szólt István király, a magyarok szent királya (mert ő volt a közeledő!) — hiba történt, mert van egy darabka föld: Magyarország, melyet elkerültek a Földre küldött angyalaid. Talán összetévesztették mások földjével. Az én országom régi hatalmából még mindig csak egy bocskoralakú fekete darabka látszik, úgy hívják most, néhány esztendő óta: „Megnagyobbodott-Magyarország.“ Uram, küldd el oda is a békesség, a szeretet, a reménység szavait...

— Igazad van, fiam, István — szólott az Ur. — De kit küldjek most már a magyarok földjére, ki vigye meg a karácsony szeretetét, a békét, az örömet, a jóakaratot, a reményt?

Az Ur Jézust még sem akarta maga mellől elbocsátani, Szent Pétert, az öreg szolgát sem. De ime, ott lebegett Mária, Jézus szent anyja az isteni trón körül, neki szólott hát az Ur.

— Menj Mária, Magyarország patronája, s rázd meg a menyteget, hadd hulljon alá puha hó a magyarok földjére, takarjon el minden szennyet. Csak a fenyők zöld színét ne hintsd be, hogy a magyarok ellássanak egészen a Kárpátok koszorújáig, minden irányban.

Mária teljesítette a parancsot. Megrázta gyengéden a menyteget. Hullt alá a hó, mint a pehelytoll. Először csak a régi Csonka-Magyarországot, azután a hazatért Felvidéket, majd Kárpátalját, de nem állott meg itt, hanem lassanként befedte Erdélyt, a Délvidéket, az egész régi Magyarországot...

Mikor ez megtörtént, így szólt az Ur István királynak, a szentnek:

— Látod, fiam, ha ilyen fehér lesz újra a magyar lélek, mint a Mária által alászállingóztatott hópelyhek sokasága, akkor ez a fehérfolt, a ti hajdani hazátok újra a tiétek lesz a Földön...

Szent István nem szólt, csak mélyen meghajtotta fejét az Isten előtt s nagy szomorúan lehajtotta fejét... *Simon Lajos.*

## Fereteg ur . . .

Fereteg ur buckákat rak  
Hőtömegből az utcára.  
Fereteg ur muzsikálgat,  
Bár didergünk nótájára.  
Fereteg ur nagy hatalom,  
Ő hozza a fagyos telet,  
Nem is nézi pajtásának  
Szegényember, szegény gyerek.

Fereteg ur nagy ur volna,  
Ha nem volna — nagyobb nála,  
Ha nem volna — szív, amelynek  
Télen is hajt bimbós ága!  
Bimbós ága, gyöngyvirága:  
Az emberi szeretet...  
Benyit egy-egy szegény házba,  
S oszt ruhácskát, meleget.